

Universitatea Sibiu

Prefecturii județului Sibiu, Primăriei municipiului Sibiu

Universitatea din Sibiu, una dintre cele mai concrete cuceriri ale Revoluției din decembrie 1989 și cel mai important focar de știință și cultură al județului și acestei părți de Țară, trece acum printr-o situație deosebit de dificilă determinată de lipsa acută de spații de învățământ, situație ce urmează unei perioade de peste 7 luni în care Sibiu nu a reușit să dovedească, cel puțin în acest domeniu, interesul și hotărârea necesare pentru a depăși etapa tergiversărilor și a jocurilor de influențe.

În timp ce alte universități, mai vechi sau create o dată cu cea sibiană, dar bazate pe tradiții și capacități intelectuale incomparabil mai reduse, au primit cele mai impunătoare și adecvate edificii ale municipiilor respective, Universitatea din Sibiu în care activează peste 120 de cadre didactice (cu cel mai ridicat indice de calificare științifică din România — peste 67 la sută doctori în științe sau doctoranzi!) și peste 2000 de studenți ce urmează a se integra în forța intelectuală de miine a țării, nu dispune

nici acum de un Rectorat, de sedii pentru 4 decanate și 6 catedre, îi lipsesc spațiile de învățământ necesare — la nivelul anului universitar în curs! — pentru 12 laboratoare și 18 săli de curs și seminarii, nu dispune de o Bibliotecă Universitară (cele peste 150.000 de volume existente sînt depozitate în condiții absolut necorespunzătoare și există doar o singură sală de lectură cu 20 de locuri!) sau de o Casă de cultură a studenților (aceștia avînd acces, o singură seară pe săptămînă, la programul de discotecă al fostei Case a studenților) etc.

Și nu trebuie să uităm că în următorii 4—5 ani numărul studenților va crește cu min. 600 în fiecare din aceștia: numai în anul universitar 1991/1992 vor fi necesare, suplimentar, 42 noi săli de curs, seminarii și laboratoare, cea 400 noi locuri în cămine, noi spații pentru bibliotecă, cabinete pentru cadre didactice etc., etc.

(continuare în pag. a III-a)

Admiterea în învățămîntul superior

Desigur, mai este cale lungă pînă în septembrie, cînd va debuta noul an școlar. Dar, la nivel de proiect, se fac deja predicții cu mari șanse de a trece la momentul potrivit în practică. La nivel de țară nu se preconizează o creștere semnificativă a planului de școlarizare, propunîndu-se 44.100 de locuri, față de 42.700 în anul școlar curent. Pentru Sibiu se prevede o creștere a locurilor cu 225, ajungîndu-se astfel la un plan de școlarizare pentru anul I de 785 locuri (litere, istorie, drept — 175; științe — 110; medicină — 75; inginerie — 300; tehnologia textilelor și produselor alimentare — 125). Începînd cu 15 iulie se vor desfășura concursurile de admitere simultan pentru toate instituțiile de învățămînt superior. Se pare că fiecare facultate va putea opta pentru admitere pe baza probelor clasice sau a testelor. Admiterea se va desfășura după metodologii unitare ca principii, probele și tematica fiind unice pe domenii de specialitate sau profile. La nivel practic fiecare institut în parte își poate elabora o metodologie de des-

fășurare, subsumată normelor în vigoare.

SE REÎNFIINTEAZĂ COLEGIILE?

După discuțiile preliminare avute la nivel înalt se pare că din anul școlar 1991/1992 se vor înființa institutele de învățămînt superior scurt (2—3 ani), sub denumirea de colegii, care vor conferi la absolvire diplome de tehnician-diplomat, asistent medical, educator, învățător, profesor II. Acestea vor folosi acolo unde există, ca structuri de pornire, pe cele ale școlilor post-liceale, dar vor fi plasate sub tutela instituțiilor de învățămînt superior. La 2—3 ani după absolvire se preconizează ca, în funcție de mediile avute, să se poată da o serie de diferențe pentru continuarea studiilor la învățămîntul superior cu durată „normală”. Se pare că modelul folosit pentru constituirea acestor colegii și funcționarea lor este cel francez (bac + II sau + III). Examenul de bacalaureat urmează să devină mult mai „dur”, mai selectiv. Anual se înregistrează, acum, cam 180.000 de absolvenți de liceu, din care doar 40.000 urmează o

formă de învățămînt superior. Sistemul colegiilor urmează a absorbi o parte dintre cei care pînă acum își încheiau școlarizarea la acest nivel. Oare cu noile exigențe propuse pentru examenul de bacalaureat cîți absolvenți cu diplomă de bacalaureat vom avea anual?

Sindicatelor în România (II)

De ce? Pentru „simplu” motiv că se simt numai cotizanți, în condițiile în care conducerea sindicatului nu se prea „arată” printre ei și nu organizează adunări de debateri pe teme diverse, dintre care cea mai importantă este Legea sindicatelor, strict necesară reglementării competenței sindicale și modulului de rezolvare a conflictelor de muncă.

De altfel, în discuțiile ulterioare cu alți muncitori a ieșit în evidență un fapt edificator pentru actuala situație a activității sindicale. Petru Dorina, Glodari Nicolae, Ivan Ciprian din atelierul mecanic, nu cunosc statutul, structura organizatorică și platforma-program a sindicatului pe întreprindere, consi-

derînd că afișarea lor pe pereți nu a fost suficientă. Încerc să aflu ce se întîmplă mai „sus”. Mă adresez d-lui Panari Emil, liderul grupei sindicale din atelierul mecanic. Resemnarea i se citește pe față cînd îmi spune că președintele pe întreprindere, dl. Tancou Vladimir, n-a mai ținut ședințele operative ale Comitetului director, nici adunări generale. Mă gîndesc, asta ar fi o explicație a spuselor celor cu care am discutat: „consider că liderul și activitatea în general a sindicatului nu mă reprezintă”. Bineînțeles, după aceste opinii, gîndul mă duce spre „virful piramidei”. L-am întîlnit pe dl. Tancou Vladimir la sediu, pregătind pachetele pentru copii salariatilor în întreprinderii. Dinul a avut amabilitatea să poarte un dialog pe tema activităților sindicale din cadrul Societății Comerciale „FLARO — S.A.”.

Rep.: De cînd ființează sindicatul și cîți membri are?

T.V.: Sindicatul nostru a fost înregistrat în 17.02.1990 și are 2083 membri cotizanți.

Rep.: Cînd ați fost ales?

T.V.: În luna mai a anului trecut, în cadrul adunării generale pe întreprindere.

Rep.: Sînteți afiliat la vreo Confederație pe ramură sau națională?

T.V.: Nu. Nu ne-am afiliat la nici o Confederație, intrucît sumele de aderare s-ar fi ridicat la vreo 5—8 la sută din fondul de cotizații. În ce privește Asociația Sindicatelor Libere pe județ, nu am aderat pentru că nu am obținut 90 la sută din voturi, pentru.

Rep.: De cînd ați fost ales, ați mai lucrat?

T.V.: Nu am mai lucrat, dar în 12.01.1991 se va stabili includerea în statut a prevederii ca liderul pe întreprindere să fie plătit din cotizațiile sindicale.

Rep.: Spuneți-mi, vă rog, în ce relații sînteți cu Consiliul de administrație?

T.V.: Fac parte din Consiliul de administrație, conform statutului Societății noastre comerciale și particip la toate ședințele, fiind consultat prin vot la orice hotărîre luată. În general, sînt mulțumit și consider că principala sarcină de a aduce spre cunoștința tuturor doar pe cele legate de starea socială.

Pînă la apariția unei legislații adecvate, consider oportuna participarea la toate hotărîrile Consiliului de administrație.

Rep.: Cum ați luat la cunoștință membrii sindicatului d-voastră statutul, structura organizatorică și platforma-program, actele necesare legalizării?

T.V.: Toate aceste acte au fost publicate la afișare.

Rep.: D-le Tancou, cum este condus sindicatul, bineînțeles, conform statutului?

T.V.: Există un Consiliu director, format din 32 de membri, care se întrunește la două săptămîni, începînd din luna mai. Prezența membrilor Consiliului este totdeauna de aproximativ 80 la sută. Ultima ședință a fost în 21 decembrie. (Interviul a fost luat în ziua de 4.01.1991 — n.r.). Adunări generale nu s-au ținut, intrucît nu am avut spațiul disponibil.

Rep.: Vorbiți-ne puțin despre oameni, problemele lor, ceva deosebit despre inițiativele lor.

(va urma)
Dorin TEODORESCU

Timperi interferînd în peisajul sibian

Foto: Radu DUMITRU

Ingratitudinea la ea acasă

A devenit notoriu faptul că una din trăsăturile organice ale liderilor comunisti era lipsa de recunoștință, atât față de cei ce aveau să-i ajute în mișcarea lor, amăgiți de propaganda ademenitoare, de principiile comunitare și fals democratic, cât și față de cei care au încercat să-i ajute dezinteresat. Nimic nu-i împiedica să se devoreze între ei, sau să-și arunce peste bord, fără remușcări, tovarășii de drum care deveneau incomozi.

Nu numai în țara vecină și prietenă, unde crimele staliniste au zguduit conștiința umanității, dar și la noi regimul atât de incriminat și-a presărat traiectoria în spațiu și timp cu nenumerate victime. Așadar, ingratitudea nu era o virtute a „dictaturii proletariului” care flutura zornăitor acel găunos umanism socialist.

Mai zilele trecute mi-a fost dat să aud relații pline de amărăciune și indignare din gura fiului marelui patriot și cărturar Ionel Pop, despre care am mai scris în repetate rânduri în paginile acestui ziar, sau ale revistei „Transilvania”. Nu cred că mai fie nevoie de a aminti că acesta a fost unul din organizatorii de frunte ai Marii Uniri de la Alba Iulia, în calitate de secretar. A fost, ca tinăr avocat și om politic, mina dreaptă a lui Iuliu Maniu, cu care se și înrudea de fapt. Acest lucru era specificat și de susținerile E. Barbu, în romanul „Incognito”.

Același Ionel Pop a fost unul din inițiatorii celui mai puțin cunoscut „Fond al fraților”, după ocuparea Ardealului de nord de către horști, menit să acorde, din

Sibiul refugului multor intelectuali și universitari clujeni, un sprijin material celor rămași în partea de țară ocupată.

Un alt episod din viața marelui jurist Ionel Pop, care merită să fie reținut este și apărarea din oficiu a celor implicați în procesul comunistilor de la Sibiu din anul

PROCESUL COMUNISMULUI

1943. Grație pledoariei sincere și tăriei argumentelor irefutabile, inculpații au fost ferți de grele pedepse mergând până la condamnarea la moarte, prevăzută în legile marțiale din acea conjunctură istorică.

Nu avea de unde să știe Ionel Pop că patru ani mai târziu confrății celor pe care i-a apărat îl vor priva de libertate purtându-l timp de cinci ani prin pușcăriile comuniste, fără să fi existat o condamnare legală. Iată ce spune Pitu Pop: „Ne-au ridicat în vara anului 1948 din casa noastră pe de Valea Frumoasei. Pentru a aresta patru bărbați și trei femei, printre care și mama mea, s-au deplasat de la Alba Iulia zece camioane cu trupe de securiști înarmați până-n dinți. Eram bănuiați că intenționam să organizăm o mișcare de partizani în munți. Ne-au dus la Sibiu, iar după câteva zile la București. Am fost încarcerati la subsolul doi al fostului sediu al c.c. al p.c.r. Era o veritabilă puș-

cărie cu „dotări” dintre cele mai „moderne”. Eram izolați fiecare într-o celulă. Am aflat în scurt timp că tot aici erau închisi Iuliu Maniu și ceilalți fruntași ai partidelor istorice. În afară de izolarea devenită insuportabilă, regimul de detenție nu era atât de sever cum avea să devină ceva mai târziu în penitenciarele comuniste. Se mai putea comunica cu exteriorul.

Abia în 1953, tatălui meu i s-a intentat un proces în baza unor acuze puerile, în stilul binecunoscut cu invecitive ca: „dușman al poporului”, sau „sabotor înrăit”, ori „burghez care s-a infurpat din sudoarea celor săraci” etc. Norocul a fost că au intervenit energie oameni cu influență în acea vreme, ca C. Daicoviciu, Silviu Dragomir, Tudor Bugnariu, care au obținut casarea procesului.

Dat fiind că ne-a fost confiscată aproape întreaga avere, și am rămas fără slujbă, devenisem practic muritori de foame. Aceasta l-a determinat pe Ionel Pop să se dedice scrisului, reușind pe la începutul anilor '60 să publice o parte din cărțile sale, devenite atât de cunoscute. La începutul anilor '70 a devenit membru al Uniunii Scriitorilor. Cu toate acestea recunoașterea scriitorului a rămas cu certe traume sufletești până la sfârșitul vieții.”

Repararea unor daune materiale și morale, reabilitarea unor personalități nu era altceva decât propagandă demagogică, menită să dea un lustru de suprafață unui sistem politic atât de compromis în fața istoriei.

George LIMBEANU

CARTUȘ

Peștele de la cap...

Peștele cel mare îl înghite pe cel mic. Un truism. Dar după aceea?

După ce peștele cel mare a înghițit (mai) toți peștii mici? Marele Pește se va lepăda de prințipurile sale (dacă le-a avut) și va da iama în ierle confrăților.

Care vor avea dureroasa revelație că totul e bine aștit timp cât nu-ți taie calea un șnapan mai hulpav decât tine.

Iar ceea ce urmează este de-a dreptul, dar mai ales de-a sînga, lupta oarbă pentru supraviețuire.

Ovidiu STANOMIR

NE SCRIB CITITORII

Am trăit cu emoție aceste zile fierbinți de decembrie, în care am înfruntat cu minile goale riposta securiștilor criminali. În acele zile ne-am scuturat de toată frica și teama care am acumulat-o de-a lungul a 45 de ani de robie comunistă.

Păcat de singele care s-a vărsat în Timișoara, Sibiu, București și celelalte orașe din țară, ca astăzi să trăim o viață tristă și plină de nemulțumiri din cauza a ceea ce vedem, auzim și trăim în România. Sintem de risul lumii, ca după o așa revoluție cruntă să constatăm aproape aceleași persoane corupte la putere (comunismul a ridicat din nou capul), aceleași practici pline de minciuni și sărăcie. Singurul drept îl avem acela de a birfi, numai că noi nu trăim cu asemenea „alimente”. Toate acestea, fiindcă poporul român a pierdut unitatea zilelor de Decembrie și nu s-a întors din toată inima

la Dumnezeu. Pentru ca în țară să triumfe adevărul și dreptatea este nevoie de oameni schimbați (transformați de Dumnezeu), pornind de la individ - familie - societate. Fiecare om să izgonească tot ce este rău și nefolositor din viața lui, acceptând adevărul, viața și iubirea lui Dumnezeu, trăind o viață nouă, plină de dragoste față de aproapele nostru. Păcatul care-i stăpânește pe oameni împiedică binecuvîntarea lui Dumnezeu. Când oamenii se încred în propriile lor puteri neacceptînd voia și înțelepciunea lui Dumnezeu, sfîrșitul este tragic. Acesta este un adevăr pe care l-am văzut și experimentat cu toții în anii de tristă amintire; ce păcat că nu am învățat nimic din experiența eșuată a trecutului românesc. A construi o societate fără Dumnezeu este ceva ceausist; din cauza acestei foarte mulți români sînt lipsiți de bunul simț, cultură și civilizație.

Revin la prima afirmație spirituală pe care am făcut-o: eu (noi toți) trebuie să devin un om schimbat de Dumnezeu. (Semnează: N. Adam)

După părerea mea personală nici un ziar din țară nu merită să fie citit pe nume. Nu am găsit, în nici un ziar local ceea ce a spus dl. Petre Roman în legătură cu cei care trebuie scuturați. Poate pentru că nu au fost scuturați acei la care s-a referit dl. prim-ministru este și starea aceasta încordată. Încă o dată vă mărturisesc părerea mea și anume: prima dată să ne facem ordine în ograda noastră, să ne vedem birna din ochii noștri și apoi gunoii din ochiul celui alt; cu ce sînt de vină cei de sus cînd jos au rămas, cu voia noastră, tot cei minjiți? Cred că au rămas din cauza celor cu „gargara”. (Semnează: Un grăjdar)

NOTĂ: Este bine așa! Este bine cînd începe să vorbească opinia publică de care atîta de mare nevoie avem acum. Sintem receptivi la orice propunere, sugestie sau critică venită din partea cititorilor noștri. (C. P.)

Gabriela BALAN

Aragazul și chiuveta guvernului

Am întîlnit un cunoscut, în tîrgul tot mai colorat și mai garnisit cu de toate. Îmi mărturisea că și-a scos banii de la C.E.C. să cumpere ceva cu ei, „orice”, pînă nu se scumpește toate atât de mult încît doar în vis să-ți mai poți permite cîte ceva.

Mi-a venit să rid de logica lui și să încerc să explic despre faptul că spaima sa nu e atât de fondată și că trebuie să caute cauzele mult mai adînc și așa mai departe...

Cîteva zile mai târziu am încercat la rîndul meu să cumpăr un aragaz și o chiuvetă. Mi s-a oferit un aragaz nu prea nou, pentru care proprietarul mi-a cerut nici mai mult nici mai puțin decît 12000 lei. Jaf și încă ce jaf domnilor, la baza căruia stă o altă logică decît a prietenului meu care vroia să cumpere „orice”. O logică de felul următor: „omul vrea aragaz — aragaze nu sînt în magazine. Prețul lor vechi era

de pînă la 2500 lei. Prețul nou — 5300. Eu voi cere mai mult decît dublu prețului nou, adică 12000 lei. Dacă e strîns cu ușa îl va cumpăra și la prețul ăsta, dacă nu, tot găsesc eu un fraier să-l vînd”.

Nici cu chiuveta nu am fost mai norocos. Este drept, era din inox, era frumoasă și scilipitoare, dar cînd am auzit prețul... 10000 lei...

În aceste două cazuri lăcomia și nerușinarea celor care vindeau un aragaz și o chiuvetă a făcut ca situația să iasă din normal și să fie impuse niște prețuri absurde. Nici procedeul guvernului nu este mai ortodox, chiar dacă funcționează camuflat, într-o „ordine” financiară fără cap și fără coadă.

Pe de o parte guvernul, pe de altă parte alții pun virtuos umărul în acțiunea colectivă prin care vrem să ne facem viața mai „luminoasă și mai frumoasă”.

Dan Ioan BOGDAN

Nouă decizii la Păltiniș

Ne-au vizitat la redacție Irina Godeanu, Camelia Toderică și Maria Tara, foste angajate la vila Oncești din stațiunea Păltiniș. Necazul lor este legat de cum au devenit „foste”. Odată cu trecerea la societatea pe acțiuni „Păltiniș”, vila Oncești s-a desființat, rezultînd de aici o serie de nouă decizii de concediere, socotite abuzive de cei care le-au primit:

● Irina Godeanu: „În 30 iunie '89, dl. Rotariu a venit la liceu și a cerut forță de muncă pentru Păltiniș, într-un cuvînt ne-a convins că la absolvirea liceului să acceptăm repartiziția acolo. Prin urmare, am fost repartizată la Păltiniș prin O.J.T. Acum mi s-a desființat contractul de muncă, acesta încetînd pe 17 decembrie '89. Nu e drept așa ceva, trebuia cel puțin să se discute cu noi, să vedem ce e de făcut, nu să fim lăsați pe drumuri”.

● Maria Tara: „Pe decizie se specifică faptul că s-a constatat că noi nu vrem să lucrăm la altă unitate, tot din Păltiniș, fiind plătiți cu 75 la sută. De fapt, noi ne-am

prezentat la unitatea respectivă, dar ni s-a spus că nu primesc personal. Se mai specifică în decizie că s-a desființat contractul, constatînd lipsa unei organizații sindicale cu care să putem discuta”. Dacă tot au vrut să discute de ce nu au discutat cu noi?”

● Camelia Toderică: „Pînă acum au fost probleme cu locuințele, acum avem probleme cu locul de muncă. Vă dați seama ce viitor au familiile noastre”.

„Cele 9 decizii afectează în aceeași măsură și pe Meza Flaviu, Sinca Marinela, Bigioi Paulina, Șerdan Elena, Omotă Vasile — ne spune Irina Godeanu —, care nu și-au găsit încă serviciu”.

Mărturisim că îmbrățișăm ideea societății „Păltiniș”, sperînd că această trecere e în beneficiul turismului sibian, dar nu înțelegem de ce și în acest caz privatizarea se lovește de privarea altora de domniată, pentru că acești 9 oameni rămași fără serviciu au nevoie de o existență demnă!

Tot mai mult se înmulțesc cazurile de distrugere a posturilor telefonice din locurile publice. În cartierul Hipodrom toate cele trei telefoane de lingă complexul alimentar din str. Luptei au fost „ușurate” de cutiile cu bani și de părțile componente ale receptoarelor. Pe B-dul Mihai Viteazul, unul din posturi este distrus total. Tot stau și mă întreb cu ce au păcătuit aceste telefoane de a fost atât de cruntă răzbu-narea? Și mă mai întreb: oare Poliția nu poate să-i „civilizeze” pe acești indivizi care și-au făcut din distrugere un hobby?

Serisoare deschisă

(urmăre din pag. 1)

Conferința Națională a Rectorilor, prestigios organism din rândurile căruia am o noare de a face parte a hotărât recent, între altele, înființarea unei Comisii cu componență internațională pentru acreditarea (recunoașterea pe plan național și internațional a diplomelor) și clasificarea fiecărei facultăți din România, începând cu anul 1991.

Imi permit să vă întreb, cu respect pentru numeroasele și complexe probleme ce le aveți de rezolvat dar și cu multă amărăciune: cu ce se va prezenta, ca bază materială (unul dintre principalele criterii de analiză ale Comisiei), Universitatea sibiană? Dorește cineva ca această Universitate cu facultăți de medicină, științe, literatură-istorie-drept, tehnologie și inginerie să se reducă din nou la un singur institut tehnic — așa cum s-a mai întâmplat într-o clipă neagră a istoriei?

Oare ați uitat atât de repede, cetățeni și înalți administratori ai județului și municipiului, cât de greu s-a născut această mult dorită Universitate? Nu sîntem oare capabili, noi sibienii, să prețuim la adevărată valoare șansa de a avea o Universitate și de a ne situa deasupra obișnuitei mediocrități și măruntelor interese ce domină încă, din nefericire, viața acestui oraș? Să fi reușit subsemnatul o nedorită și tristă anticipare prin articolul publicat, în luna mai a anului trecut, sub titlul „Să salvăm noua Universitate sibiană de la un început medicru?”

De ce Sibiu nu poate, după atîtea luni, să cedeze pentru Universitatea sa clădirea actualului sediu al Poliției din Bulevardul Victoriei (o clădire reprezentativă pentru Rectorat și decanate), o clădire adecvată cuprinderii noilor facultăți cu profil umanist (un exemplu trist prin faptul că a devenit acum neactual îl constituia clădirea fostului comitet județean al p.c.r.), clădirea fostei Case a pionierilor din Bulevardul Victoriei (care, conform unei mai vechi, dar deosebit de amabile și importante pentru noi promisiuni a Mitropoliei ar urma să ne fie atribuită pentru a organiza o modernă și necesară Bibliotecă Universitară pe lingă care să ființeze și bibliotecile germană, americană și franceză, biblioteca medicală, o

tipografie ș.a.), clădirea fostei Case de cultură a studenților etc.

Ca locuitori ai unui oraș în care breslele, învățămîntul și științele cunoșteau deja o puternică dezvoltare atunci cînd în alte localități ale țării se așeza doar piatra de fundație, nu putem să asistăm pasivi la starea de „cenușăreasă” sau chiar la o posibilă autodizolvare a celei mai înalte școli din zonă careia nu i-am întins mîna părintească de care are atât de multă nevoie în primii ani de viață. Fiindcă investițiile demarate sau în proiectare — este adevărat, eu sprijinul dv. — nu vor deveni utile decît peste 2—5 ani și vor aduce doar spațiile de completare necesare procesului de învățămînt cu ciclu complet, la două din cele cinci facultăți (Inginerie și respectiv Medicină).

Nici eu, nici cadrele didactice și nici studenții sau cetățenii Sibiului nu putem accepta ideea că în istoria prestigioasă a acestui oraș generația noastră să înscrie o pagină întunecată de rușinea pierderii, chiar și parțial, a celui mai prestigios dar ce l-am obținut, pe dreptate și merit, în ultimele decenii.

De aceea, în numele acestora, vă rog cu mult respect dar și cu fermitatea ce mi-o impune actuala funcție și situație, ca prin poziția și împuternicirile de care dispuneți să dovediți că știți să apreciați acest moment unic în viața Sibiului, că știți care sînt cerințele unei Universități și ale unui oraș universitar ce dorește continuarea ascendenței a tradițiilor ce i-au conturat prestigiul și personalitatea.

Nu trebuie să uităm nici o clipă că bogăția unei națiuni, care depinde în special de resursele naturale, de muncă și de capital în etapele agricole și industriale, va depinde tot mai mult, de acum înainte, de inteligență, informație și tehnologie... iar la baza acestora stă UNIVERSITATEA. Sibiul are dreptul și trebuie să devină un prestigios centru universitar european cu o permanentă și largă deschidere spre viitor... căci altfel riscă să rămînă în mileniul trei doar un modest nod de cale ferată între mai dinamicele centre culturale-științifice și industriale ale țării.

Prof. univ. dr. ing. Valeriu DEAC,
Rectorul Universității din Sibiu

Creierul în teasc

Brigada S.C.S.N.G.

Întorcîndu-i privirea unui blond cu privire întărită, mi-a părut rău că nu aveam la îndemînă citate interzise din Ion Creangă, sau că Oza nu curge invers. Înspre fosta „Baie populară”, căci și poveștile sînt, nu-i așa?, populare...

Bănuiesc că ultimii 4000 de foști securiști redați furnalelor naționale (a nu se citi, neapărat, turnătorii), au avut la rîndul lor, un securist, iar securistul acestuia a avut, la rîndul lui, un alt securist, iar securistul care..., între timp cifra a crescut la 25000 oameni pașnici stînd la coada devenirii lor, iar în ceață eu privirea altui om pașnic...

Acum s-ar pune problema astfel: orice parlament își spală rușele în cele două camere, cu „stercători” la ușă și urechi inter-parlamentare în propriile receptoare. Dacă a-veți copii, trimiteți-i să-și asculte părinții. Dacă nu, invers.

Umanismul celor aleși constă și în alegerea propriilor dumneavoastră părinți.

Dumnezeu să-i ierte!... Dar ce-ați spune, într-o seară neîmbălsămată, să vă sune la telefon propria umbră? Umbră câștigată după multe

verificări. Nu ale ei. Ale umbrei suprapusă propriei umbre... (și cînd mă gîndesc că am avut răbdarea consecutivă interviului primului ministru, într-o revistă vest-germană, cu adnotările în limba slavă, dar aceste cuvinte tipărite se datoresc unui teuton schingiuit din alte motive)...

Între timp, cifra de 25000 clepsidre ascunse în buduarele necunoscute, se dublează. Pentru că nisipul nu se scurge pe sub tălpile noastre. Pe sub ale lor. Și asta înseamnă 50000 de tălpi, nebatute la talpă!

Imaginați-vă 100000 de umbre... Sînt mulți pămînteni care, văzuți de pe dinții soarelui, patrulează în patru labe. Distanțele sînt minime. Umbra, optimă. Urechile persistă. Pumnul încapă în mîntea oricui...

Și aproape oricine își poate privatiza fosta brigadă din amniotismul căreia nu poate scăpa, repetîndu-și, în neștire, sigla atotcunoscătoare: „Spargeti-le Capetele Să Nu Gîndească!”

În momentul acesta se formează a 100000 și una umbră...

Andrei ILENI

Sfîntul Ion în economie

La români nicidecum, nu iese bine: unele întreprinderi sibiene au dat liber muncitorilor pentru ziua de Sfîntul Ion, urmînd ca timpul de lucru pierdut să fie recuperat prin lu-

erarea unei simbetete. Metoda se dovedește falimentară, la fel ca în cazul simbetelor lucrute înainte de Crăciun, pentru că muncitorii sînt aibă mai multe libere de sărbători: de recuperat s-a recuperat doar timpul ce trebuia petrecut în întreprindere. Acele fabrici care nu au dat „libere suplimentare prin recuperare” s-au confruntat, fie cu plecări masive din timpul programului, fie cu chefuri colegiale. Așa că... disciplina industrială e „pe liber”, cu toate că președintele României este și el un „sfînt”...

Sfîntul TOMA

Parlamentarii opoziției și Legea Funciară

(urmăre din pag. 1)

titlu și suprafață. Se pare că reprezentanții partidului de guvernămînt nu vor să accepte că este, de fapt, vorba de probleme civile, de competența judecătorilor. Dacă legea va fi votată ca atare, calea abuzurilor de tot felul și a „cadourilor” va fi deschisă, apărînd și „culori politice”: comisiile vor fi prezidate de primari, care în imensa majoritate sînt membrii partidului de guvernămînt, ce amină la nesfîrșit alegerile locale. Deși este „la mîntea cocoșului” că ar fi normal să se restituie țăranelui exact loturile confiscate, „după lupte seculare” opoziția a obținut abia formularea „de regulă se va restitui pămîntul avut”, formulare vagă și fără mare relevanță juridică. În proiect figurează stipulația ca pămînturile ce vor rămîne după împărțire din fostele suprafețe ale C.A.P.-urilor să treacă la Agenția Națională Agrară, care să execute îmbunătățirile funciare și să-l închirieze. Votarea unui asemenea proiect ar asigura locuri căldute pentru foștii agronomi și ar compromite din start activitatea de îmbunătățiri funciare. Structuri similare există în toată Europa, dar sînt private și lucrează pe bază de comandă-contract. P.N.D. a propus ca aceste suprafețe să treacă la primării, dar punctul de vedere nu a fost încă acceptat. Parlamentarii F.S.N. susțin că înainte de a se obține titlul de proprietate țăranul să declare dacă este de acord sau nu să muncească pămîntul „în asociere”, ceea ce ar subiectiviza mult modul de repartitie. Normal ar fi să obțină mai întîi titlul de proprietate și apoi proprietarul să decidă modul de lucru sau folosință.

Rezultatul de a discuta restituirea integrală a pămînturilor efectiv furate în timpul regimului comunist, insistența de a conserva proprietatea

de stat (statul se menține principalul proprietar funciar), încercarea de a crea condiții pentru conservarea artificială a locurilor de muncă pentru agronomi (halul în care se găsește bună parte din arabilul României dovedește calitatea „agronomică” pe care au practicat-o), dorința explicită de a împinge țăranul în noi „asociații agricole”, care nu sînt altceva decît forme mascate ale cooperativelor de producție, credem că dovedesc cu prisosință o anumită poziție față de reglementarea reală a problemei țărănești și trecerea la o adevărată economie de piață.

Propunerea de a invita țărani în Parlament pentru a fi consultați nu reprezintă altceva decît un truc populist: țăranul știe doar că-și vrea înapoi pămîntul ce i-a aparținut, pe care din păcate, îl va redobîndi doar în mică măsură.

Eugen IORDĂNESCU

NOTĂ: O parte dintre parlamentarii F.S.N. vor cu adevărat rezolvarea definitivă a problematicei în cauză și au sprijinit amendamentele opoziției. Din păcate sînt atât de puțini...

„Este de asemenea Crăciun la Sibiu”

Sub acest nume s-a declanșat și desfășurat o splendidă acțiune de solidaritate a prietenilor noștri francezi, finalizată prin sosirea la Sibiu a celor două vagoane conținînd ajutoare umanitare.

La un an după evenimentele din România, Medicii fără frontiere, Primăria orașului Rennes, Fréquence Ille și ziarul Ouest-France au propus cetățenilor departamentului Ille et Villaine să participe la realizarea unor pachetele-cadou, care să fie oferite unui număr de 10000 de copii sibieni. Publicitatea zilnică asigurată de cotidianul în cauză, acțiunile primăriei din Rennes (căreia i s-au asociat un mare număr de primării de pe teritoriul departamentului), munca medicilor fără frontiere (coordonată de dr. Jean-Yves Guillo — responsabil pentru zona Rennes a M.S.F.) au dat bune rezultate. În timp, s-au asociat la această inițiativă un mare număr de persoane particulare, antreprize, spitale, școli de toate gradele etc. Compoziția coletelor a fost propusă în funcție de condițiile specifice din România, invitația fiind de a trimite dul-

ciuri, vitamine, alimente specifice copiilor, care să înglobeze o cifră mai mare cantitate de substanțe necesare la vîrștele mici. Pentru a asigura ajungerea în bune condiții la destinație, transportul a fost așteptat la Sibiu de doi reprezentanți francezi ai Asociației „Solidaritate — 35 Roumanie”, care au asistat la descărcarea și distribuirea la destinație exactă a micilor colete. Buna desfășurare a acțiunii de recepție la Sibiu a fost mult ușurată de promptitudinea cu care prefectura, serviciul de vamă, personalul C.F.R., primăriile și instituțiile destinate au înțeles să acționeze. De asemenea, asociația „Solidaritatea Sibiu — 35”, de foarte scurt timp înființată, a avut ocazia implicării eficiente în buna derulare a evenimentelor.

Cum pentru asemenea gesturi de solidaritate mulțumirile pe care le-am putea remite nu pot reprezenta starea noastră de spirit, îi așteptăm la Sibiu ca prieteni, ca frați, ca membri ai marii familii a umanității, pe toți cei ce au participat la astfel de acțiuni. I. EUGEN

ÎN ZIARUL NOSTRU DE MINE PUTETI CITI: „LEGEA FUNCIARĂ — GRESERI DE PRINCIPIU” • La ce date se poate, corect, raporta revenirea în proprietate a terenurilor „naționalizate”? • Unde vor locui moștenitorii celor cărora C.A.P.-ul le-a luat pămîntul, pentru a-l reprimi în proprietate? • Probleme succesorale ale proiectului de Lege pentru fondul funciar • Se poate reconstrui dreptul de proprietate? • Probleme specifice Transilvaniei • Despre proprietatea de stat PRIVATĂ • Roller și „lucrul în parte” • Vor fi din nou intermediari? • Ministerul nu sînt ascultate în privința îmbunătățirii acestui proiect de lege?

Vechea stație de betoane din Hipodrom zace de vreo 20 de ani ascunsă în spatele unor blocuri, nemaifolosind la nimic, decît la depozitarea gunoajelor. Zilnic, copiii de toate vîrștele se cafără pe ele, neavînd alt loc de joacă, riscînd să se accidenteze. Oare primăria nu poate lua măsuri de curățare și amenajare, substituind noroalele cu un par, unde copiii cartierului să se joace în siguranță, la adăpost de pericolele străzii?

(foto Radu DUMITRU)

ROM POST TELECOM

DIRECȚIA DE POȘTĂ
ȘI TELECOMUNICAȚII
SIBIU

INCADREAZĂ:

absolvenți de liceu sau școală profesională (orice profil) pentru a lucra ca electromecanici de rețele în:

— municipiile Sibiu și Mediaș;

— orașele Agnita, Cisnădie și Copșa Mică, precum și în toate comunele din județ.

Informații la telefon 924 / 0 41 30.

— 4 —

Mica publicitate

PIERDERI

● Pierdut legitimație serviciu eliberată de I.P.E. Sibiu, pe numele Damian Pătru. O declar nulă. (2764)

● Pierdut carnet membru C.A.R.D. „Dumbrava” Sibiu, nr. 2861, pe numele Araq Maria. Îl declar nul. (2706)

● Pierdut legitimație serviciu, eliberată de întreprinderea „13 Decembrie” Sibiu, pe numele Ionescu Eugenia. O declar nulă. (2708)

VÎNZĂRI

● Firma „ROTBAC-SERVICES” din BACĂU vinde în lei anvelope auto din import cu interiorul jentii pe 14,15 normale sau superdublu. Telefon 931/5 93 10. (2705)

● Vînd pe valută Dacia 1310 nouă, 5 viteze. Adresați casuța poștală 272, Sibiu. (2707)

● Vînd televizor color Grundig, pe valută. Tel. 3 26 52. (2709)

DECES

Un ultim omagiu celui care a fost un bun frate și unchi
prof. ing. VIOREL ACHIM
din Mediaș

Nu îl vom uita niciodată!
Familiiile Crăciun și Oprean

PROGRAMUL TV

MIERCURI, 9 IAN. 1991

9,00 Video-satelit. 10,00 Actualități. 10,15 Horoscopul zilei. 10,25 Avangarda. 10,35 Oameni de lingă noi. 11,15 Film serial (reluare): „Verdi”. Ep. 14. 12,00 Ora de muzică. 13,00 Jazz-magazin. 14,00 Actualități. 14,17 Documentar științific. 14,40 Preuniversitar. 15,20 Teleșcoală. 15,50 Trage-te Prono-Expres. 16,00 Muzică

PREGĂTIRI PENTRU UN RĂZBOI IRAKIAN ÎNDE-LUNGAT. Bagdad (07.01.1991)

— Număratoarea inversă a unui război anunțat este prima secolului XX. Dar această număratoarea ar putea fi oprită astăzi la Geneva de cei doi șefi ai diplomației, mai exact de partea irakiană. Strategia verbală a Irakului a trecut la o nouă formă: s-a renunțat la amenințări și s-a trecut la solicitarea unei amnării a ultimatumului american. Astfel, diplomați irakieni și ai O.E.P. caută să convingă Franța să solicite la O.N.U. o amnare a termenului stabilit prin rezoluția 678. De altfel, Franța a cerut Comunității Europene o nouă întrunire înainte de 15.01., iar cancelarul Kohl și-a anunțat o importanță cuvântare pentru luni, 14

ianuarie. Liderii ai Congresului S.U.A. au cerut ca imediat după încheierea întâlnirii Baker — Aziz, deci, probabil joi, să înceapă o dezbateră asupra politicii S.U.A. în Golf. Forțele multinaționale aliate care numără acum 580 000 de militari (400 000 din S.U.A., restul din 26 de țări) se bazează în special pe supremația aeriană, opusă celor 530 000 militari irakieni. Ziarele armatei irakiene din 7 ianuarie scrie în editorial despre un lung război de eliberare a arabilor de sub regimuri represive, iar Hussein, în ședința de luni cu Consiliul Revoluționar, a vorbit despre înfrîngerile trecute: „Am fost învinși în trecut pentru că am luptat prea limitat, de data aceasta războiul se va purta în întreaga lume”. Generalii din ambele tabere pregătesc scenariile posibile, bazate pe ultimele descoperiri, dar în eventualitatea ajungerii la lupta corp la corp, superioritatea tehnică nu va mai prezenta avantaje. Războiul de 8 ani Irak — Iran s-a desfășurat în perioade scurte, urmate de un lung timp de pregătire. Aliații mizează pe un război rapid. În ambele cazuri, nisipu-

Marile bănci americane în pericol?

Pe zi ce trece, situația sistemului bancar american crează probleme tot mai grave autorităților federale. Ultimul „strigăt de alarmă” a fost lansat de M. Seidman, patronul sistemului federal de asigurare bancară, în 12 decembrie 1990. După datele furnizate de Federal Deposit Insurance Corporation (F.D.I.C.), trezoreria americană a injectat doar în ultimele luni peste un miliard de dolari în Banque de Nouvelle Angleterre, ceea ce riscă să genereze un scandal de proporții. F.D.I.C. a fost creată în 1933, în urma crăhului bancar din 1928, pentru a preveni retragerile precipitate de depuneri de la ghișeele băncii, atreținând astfel falimentele în lanț. Astăzi, instituția în cauză pare a nu-și mai putea îndeplini misiunea. La sfârșitul anului trecut F.D.I.C. a anunțat că pierderile sale se ridică la 4 miliarde de dolari, în condițiile în care fondul total operant de asigurare nu depășește 9 miliarde. Suma de siguranță a devenit ridicolă pentru o instituție financiară care asigură depuneri în băncile comerciale ce depășesc 3 000 miliarde dolari. Casa Albă este pusă astfel într-o situație neașteptată. Agenția Reuter a făcut în 12 dec. publică o declarație a d-lui M. Lawrence Lindsay — consilier economic al președintelui S.U.A. — care a afirmat că „marea majoritate a băncilor — înțelegând aici marea majoritate a marilor bănci — sînt acum puternic subcapitalizate (...), dar și alte asemenea instituții sînt în situații grave”. F.D.I.C. are astăzi pe „listele

sale negre” peste 1 100 bănci comerciale și între 35 și 200 mari instituții bancare a căror lichidare pare de neevitat. Autoritățile publice federale se străduiesc să mențină încrederea depunătorilor în aceste instituții bancare, pentru a evita retragerile simultane și masive de depuneri. Anual, fiecare bancă varșă la F.D.I.C. — începînd cu 1980 — suma echivalentă a unui plafon minim de garanție, în valoare de 100 000 dolari. În situația actuală, F.D.I.C. vrea să instituie un plafon de siguranță diferențiat în funcție de nivelul de risc presupus de fiecare instituție bancară în parte. Din luna aceasta prima medie de asigurare bancară va crește de la 0,12 la sută la 0,19 la sută (maximum permis de lege!) ceea ce nu-i va aduce mai mult de două miliarde de dolari suplimentar, sumă total insuficientă pentru rezolvarea crizei. Situația critică a F.D.I.C. nu este singulară: The Echitable Life Assurance — a treia companie de asigurări bancare ca mărime în S.U.A., a declarat începerea unui program important de reorgani-

zare, datorită înregistrării unei pierderi în primele nouă luni ale lui '90 ce depășesc 100 de milioane dolari.

Situația critică a unei importante părți din sistemul bancar american nu se poate explica doar prin curba descendentă a parității yen — dolar. Adevărata origine pare a se circumscrie în jurul unei crize structurale, ce se exprimă conjunctural în criza imobiliară, recesiune economică, criza din Golf etc. Prin excelență, activitatea bancară „este tradițional cea a unei industrii cu caracter ciclic”, ceea ce, totuși, nu spune mare lucru. Mai ales într-un sistem bancar în care 1989 a adus pierderi cifrate la 1,2 la sută din active (pierdere 1960 — 0,4 la sută din active), iar partea de punerilor neproductive s-a dublat față de 1980 (atingînd 3 la sută).

Să anunțe, oare, băncile americane un nou 1928?

Eugen IORDĂNESCU

Notă: Materialul de bază este structurat pe baza informațiilor furnizate redacției noastre prin amabilitatea redacției economice „Le Monde”.

CAPELA ORTODOXA ROMÂNĂ

„Mihail Sturza”
Baden-Baden

Capela Ortodoxă Română „Mihail Sturza” a fost construită între anii 1863—1866, după planurile arhitecților Leo von Klenze și Georg Dollmann. Fondatorul, principele Mihail Sturza, a fost voievodul Moldovei între anii 1834—1849. După revoluția din 1848, el a părăsit tronul și țara și s-a stabilit cu familia la Paris. Familia fostului domnitor moldovean petrecea vara cu predilecție în orașul Baden-Baden, unde avea o vilă. Fiul, prințul Mihail, și-a dorit un castel pe Friesenberg. Părinții au cumpărat terenul, dar la 30 iunie 1863, înainte de a se începe construcția, tînărul prinț a murit pe neașteptate la vîrsta de 17 ani, în Paris. În amintirea lui și ca loc de veci al familiei, părinții au ridicat această capelă.

La intrarea în capelă sînt portretele familiei Sturza (patru tablouri pictate pe plăci de cupru de pictorul francez Pérignon). Cripta familiei se află sub altar.

În mijlocul capelei, în partea dreaptă, se află un monument care înfățișează pe tînărul Mihail la studiu în Paris. Această lucrare a fost executată de sculptorul italian Rinaldo Rinaldi, din marmură de Carrara; în partea cealaltă este lucrarea francezului Gabriel Thomas, care-i înfățișează pe părinții îndurerați.

În cupolă, care are o înălțime de 24 m, se află triunghiul treimic cu Ochiul lui Dumnezeu în mijloc, cei 12 Apostoli și cei patru Evangheliști. Pictura este executată pe foi de cupru de către prof. Hauschild din München. Tot el a realizat și pictura în frescă. În dreapta: Buna Vestire și Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos; în stînga: Botezul Domnului și învierea fiicei lui Iair; în altar Cina cea de Taină, Învierea Domnului

(în trei părți) și Sf. Treime. Iconostasul a fost pictat pe foi de cupru de prof. Müller din München. În rîndul de sus, cîțiva profeți, iar în rîndul de jos se află: Sf. Ioan Botezătorul, Maica Domnului cu Pruncul, Domnul nostru Iisus Hristos și Sf. Arhanghel Mihail, ocrotitorul sfîntului lăcaș. Pe Sfînta Masă, în altar, se află Chivotul cu Sfînta împărățanie, Evangheliile în limbile română, slavonă și greacă și Sf. Cruce. În dreapta și în stînga se află odăjdiiile pentru episcop, preot și diacon. În spatele Sfîntei Mese este un covor vechi, lucrat de principesa Smaragda Sturza. În fața iconostasului, dreapta, sînt cununile pentru săvîșirea nuntii.

Toate icoanele din Capelă sînt pictate pe lemn în ulei; unele sînt acoperite cu plăci de argint. Icoanele din fața altarului: Arhanghelul Mihail, Maica Domnului, Mintuitorul Iisus Hristos și Învierea Domnului cu cele 12 praznice împărătești din timpul anului.

Lîngă monumentul din stînga se află așezat Sfîntul Episcop care a fost pictat de prințul Gagarin. Textul dimprejur este cusut în fir de aur de printesa Maria Sturza, în slavonă.

Seaunele din Capelă sînt sculptate în lemn din Pădurea Neagră și au fost dăruite capelei de marele duce Friedrich von Baden.

Pînă în anul 1882, Capela s-a aflat sub jurisdicția Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol. În acest an, fondatorul însuși a pus-o sub jurisdicția canonică a Mitropoliei Moldovei și Sucevei.

Alături de Capelă este un stejar adus din Moldova și plantat de fostul voievod Mihail Sturza în ziua sfîntirii capelei.

I. MĂRGINEANU

COLEGIUL DE REDACȚIE

Traian SUCIU — redactor șef (tel. 1 81 08); Dan Ioan BOGDAN — sociale (1 59 98); Lucian FILIP — învățămînt-cultură (1 59 98); Eugen IORDĂNESCU — evenimente (1 81 18); Radu STANES — secretariat red. (1 81 18).